

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

GÖR ALLT FÖR ATT BEVARA ENHETEN

Efesierbrevet 4:2-3 • Predikan G8B 2021-10-17 (Fägelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Förra veckan började vi titta på de första verserna i det fjärde kapitlet av Efesierbrevet. Egentligen hann vi bara titta på den första versen där vi såg att Paulus börjar med ordet ”därför”, vilket hänvisar tillbaka till allt han sagt i de tre kapitlen som föregått det fjärde. I det fjärde kapitlet i Efesierbrevet lägger Paulus i en annan växel: i de första tre kapitlen har han gett läran och nu i de sista tre tillämpar han läran. Vi såg i förra predikan dels hur *ordningen* är viktig, det vill säga, att Gud först föder oss på nytt; det är Gud som gör oss till kristna, och därefter lever vi som kristna – inte som ett sätt att vinna Guds välbehag, utan som en utkomst av allt det goda han redan gjort för oss. Dels såg vi hur *balansen* är viktig. Det är det Paulus talar om när han säger att vi ska leva *värdigt* vår kallelse: att det måste finnas en balans mellan lära och liv. Att vi varken får betona läran och bli teologer som aldrig berättar om vår tro eller gör något för någon annan, eller bara bli pragmatiker som säger att läran är oviktigt och det enda som betyder något är vad vi gör. Gud har kallat oss ut ur mörkret och in i sitt underbara ljus, utan att vi på något sätt förtjänat det utan bara genom sin nåd – det är lära – och i ljuset av detta lever vi våra liv i tjänst för varandra. Det är aldrig det ena eller det andra utan alltid både och.

Så Paulus säger ”därför”. Detta är vad vi är, genom vår förening med Kristus. Detta är vad vi har, detta är vad han gjort för oss. Lev därför era liv i ljuset av det. Och vad han betonar först och främst under de första 16 verserna i det fjärde kapitlet; det han lyfter fram som först och främst är församlingens enhet. Församlingens enhet är det första och det främsta uttrycket för att Gud har förvandlat våra liv.

Detta med enhet kan låta lite uttjatat, men jag vill verkligen be om er uppmärksamhet. Jag tycker också att det är uttjatat, men jag skulle tro att i den mån vi tycker att det är uttjatat är det för att vi har haft en alldeles låg syn på den. Det är något som helt uppenbart är mycket angeläget för Paulus som i sin tur speglar vad som är angeläget för Gud. Jag har tidigare argumenterat för att kampen om enhet är en andlig kamp mot mörkrets makter som vill splittra och förgöra, och det håller jag fast vid. Det är få saker som är så provocerande för ondskans makter som en biblisk lokal församling som lever i enhet med varandra. Man kan se det smärtsamt tydligt exemplifierat i totalitära ateistiska stater. Det kan vara så att det kan vara tillåtet att tala om Gud i vissa fall. Men så fort det blir tal om att publicera böcker om den lokala församlingen är det tvärstopp.

Så, jag hoppas att kunna lyfta fram ett angeläget ämne ur den här texten. Dagens predikan utgår från två verser som vi hört läsas och jag tänkte ta dem i bakvänd ordning. Jag har tre punkter, där jag först (1) tänkte ge en inledning till enhetens syfte, det vill säga, varför det är så viktigt med enhet. Därefter (2) ska vi titta lite försiktigt på den tredje versen och säga

något om *enhetens natur* och sedan i den tredje (3) punkten titta på den andra versen och se *enhetens förutsättningar*.

I. ENHETENS SYFTE

Varför ska vi arbeta outtröttligt för att bevara den Andens enhet som är oss given? En del av svaret är för att församlingens enhet är en väsentlig del i hela det syfte Gud hade med att sända sin Son. Vi kan bara bläddra tillbaka i Efesierbrevet för att se vilken oerhörd vikt Gud lägger vid den lokala församlingens enhet.

I Efesierbrevet 1:10 säger Paulus att Guds plan är att sammanfatta allt i himlen och på jorden i Kristus. Innan världens grund blev lagd hade han alltså ett syfte med att sända sin Enfödde Son in i denna värld, nämligen att sammanfatta, eller återföre, allt i Kristus.

Synden är en splittrande kraft. Den skapar splittring mellan människa och Gud och mellan människa och människa och även i den enskilda människan. Det är synden som orsakar den ständiga kamp vi är så medvetna om i våra liv. Det leder till fiendskap och kamp och strid. Ska jag? Ska jag inte? Det är syndens språk.

Så syftet med hela Guds frälsargärning är att återföre, allting till sin rätta plats, att återupprätta den enhet som fanns innan synden förstörde och ödelade. Sedan går Paulus vidare i verserna 11-13 och förklarar hur både judar och hedningar fått den helige Ande som ett sigill och ett arv som garanterar Guds folks befrielse och förening med Kristus.

När han sedan kommer till det andra kapitlet beskriver Paulus mer detaljerat hur skiljemuren mellan judar och hedningar är nedriven och hur de nu tillsammans utgör en enda ny människa och ett tempel som är Guds boning. Fiendskapen är borta och i Kristus har de samma tillträde till Fadern i en och samme Ande. Det är den här enheten i Kristus, den här enheten mellan judar och hedningar, som Paulus säger i det tredje kapitlet, som är det mysterium som tidigare varit dolt men som nu är uppenbarat.

För ni minnas att Paulus i det tredje kapitlet fortsätter att tala om att judar och hedningar har samma arv och del i samma löfte i Jesus Kristus, i vers 5-6. De har del i samma löfte och har samma arv och *tillhör samma kropp*. I forna generationer var det en hemlighet, ett mysterium, som inte var känt för människor men som nu har uppenbarats genom den helige Ande.

Det är i det sammanhanget han sedan kommer till verserna 9-12 där Paulus fortsätter att berätta om den plan som från evighet varit dold i Gud, men som nu gjorts känd: att Guds vishet i sin väldiga mångfald skulle göras känd *genom församlingen*. Guds vishet och Guds plan görs känd genom församlingen! Och vad är det i församlingen som vittnar om Guds vishet? Det är dess enhet! Det är att fiendskapen är dödad och de båda är försonade både med varandra och med Gud.

Detta är vad som proklamerar Guds ära mer än något annat. Guds plan från evighet är att sammanfatta allt i Kristus. Och i evangeliet om Kristi ofattbara rikedom får vi veta den hemlighet som tidigare varit dold, att Gud gör sin vishet känd genom församlingen. Vi är inte längre åtskilda genom etniska eller kulturella gränser. Vi är tillsammans en enda ny människa, som en enda kropp, som kännetecknas av fred. En lokal församling som trots sin etniska och kulturella mångfald och som trots sin gamla fiendskap lever i enhet och försoning är Guds sätt att berätta vem han är. Det är det eviga beslut han förverkligade i Kristus Jesus.

Ser du hur stort det är? Hur kan man kalla sig en kristen utan att vara del av och sträva efter att bevara en lokal församlings enhet?

Det är helt enkelt omöjligt att reducera det kristna livet till att lyssna på predikningar och läsa sin Bibel på egen hand. Det är omöjligt att tänka som kristen, ”jag går dit och lyssnar, men jag behöver inte bry mig om relationerna,” eftersom enheten är så central i Guds syfte med hela frälsningen. Det finns något abnormt i att bara lyssna på predikningar men aldrig på allvar låta sig byggas in i en lokal församling. Det är som att fokusera på det som stimulerar mig och rycka ut det ur det sammanhang där det hör hemma. Om man bara lyssnar på predikningar utan att ha en lokal strävan efter enhet så missar man helt poängen och man får varken eller.

Eftersom enheten har en så central plats i Guds frälsningsplan är det oundvikligt att det är vad Paulus nämner allra först när han nu i det fjärde kapitlet kommer till konkreta uppmaningar om vår kristna vandring. Det är ett alldeles särskilt kännetecken i det kristna livet att göra allt vi kan för att med fridens band bevara den enhet som Gud har gett en lokal församling. Det är det första steget i efter att Paulus sagt ”därför” i det fjärde kapitlets första vers. Det är det första av vad det innebär att leva värdigt den kallelse vi fått som kristna.

Så den lokala församlingens enhet har högsta tänkbara syfte. Genom att förena de som tidigare var fiender gör församlingen Guds mångfaldiga vishet känd. Den lokala församlingens enhet är en av höjdpunkterna i Guds frälsningsplan och vittnar om den fullkomliga enhet vi ska få uppleva i evighet och härlighet tillsammans med varandra och med Gud.

Innan vi kan komma vidare och se mer konkret på hur vi ska sträva efter att bevara Andens enhet måste vi se ytterligare en sak och det är enhetens natur. Så vi går vidare till den andra punkten.

II. ENHETENS NATUR

Från 1960-talet och framåt har det talats väldigt mycket om ekumenik. Det har talats om att kyrkor måste hålla ihop och samfund måste gå samman. Dessutom har vi ute i samhället i våra dagar en ovanlig betoning på att alla måste tycka och tänka precis samma. Om man inte inrättar sig i den rådande åsiktskorridoren uppfattas det som ett hot mot själva samhällskroppen och man omtalas i moraliska kategorier som ondskefull och farlig.

Därför är det viktigt att vi förstår vad det är för en sorts enhet Paulus uppmanar oss att bevara. Jag skulle nämligen vilja påstå att både den enhet som den ekumeniska rörelsen handlar om och den likriktning som samhället avkräver oss är av en annan natur. Det är en helt annan sorts enhet och inte alls det Paulus talar om. Paulus talar inte om en allmän känsla av kamratskap. Inte heller talar han om att vi ska hitta en enhet kring ett gemensamt mål eller intresse.

Vad är det då för sorts enhet han talar om? Ja, vad det än är kan vi vara säkra på att det är en enhet som kommer som ett resultat av allt han har talat om i de tre första kapitlen. Det är grunden. Så om någon kommer till oss och säger att det inte spelar någon roll vad vi tror, bara att vi alla arbetar tillsammans så måste vi fråga vart Efesierbrevets tre första kapitel tog vägen. För vad det än är för sorts enhet så är det en enhet som har sin grund i sanningen.

Andens enhet

Paulus säger att det är Andens enhet. Han använder en bestämd artikel, vilket innebär att vi kan skriva det med stort A – det är Andens enhet och inte en anda av enhet. Det är alltså inte den enheten vi har i ett idrottslag eller i en klubb av något slag. Det är en enhet som bara kan skapas av den helige Ande. Det är, med andra ord, inte en enhet som kan skapas av något skapat. Ingen kyrkoledare i världen kan skapa den här sortens enhet; ingen församlingsutvecklare eller beteendevetare. Det är värt att lägga märke till.

Det är alltså en levande och vital enhet. Det är inte något mekaniskt. Det är inte en koalition eller en amalgamering där man har separata enheter som samlas runt ett gemensamt mål. Nej, Andens enhet är en levande verklighet som börjar i varje individ. Det börjar med en förändrad natur hos varje individ som sätter oss i rörelse mot varandra. Det är inget vi kan producera med yttre medel.

Skillnaden mellan den externa och mänskligt producerade enheten och Andens enhet är ungefär som skillnaden mellan en levande människa och Frankensteins monster. Den ena växer organiskt i enlighet med sin natur. Den andra är konstruerad av yttre medel för att likna en organisk människa, men blir därför grotesk.

Därför kan det aldrig vara fråga om att vi ska hitta minsta gemensamma nämnare för att kunna hålla ihop och sedan låtsas som om det inte finns några olikheter mellan oss. Det är så man gör i en massa olika sammanhang. Man försöker att förena människor runt en gemensam vision och så försöker man skapa ett så starkt engagemang som möjligt. Men så fungerar det inte i en lokal församling. Här börjar enheten med den helige Andes verk i varje människa. Den helige Ande ger oss ett nytt hjärta, det vill säga, han ger oss nya saker som vi längtar efter, nya saker som vi älskar och skattar. Om den helige Ande är verksam i en person men inte i den andra kan vi inte ha någon enhet i nytestamentlig mening. Vi kan hålla på samma fotbollslag och gilla samma sorts mat, men där stannar det. Om den helige Ande däremot är verksam i flera personer upptäcker vi att saker som andra tycker är konstiga, som att träffas och läsa en flera tusen år gammal bok, inte bara är intressant utan livgivande. Vi träffas och ber och sjunger lovsång till en Gud vi inte ser. Andra tycker det verkar vara galenskap, och det kanske vi också tyckte en gång i tiden, men nu vet vi vad det är. Det som ser ut som dårskap för världen är en Guds kraft och en Guds vishet för dem som tror.

Där den helige Ande är verksam, där finns enhet. Där finns sann gemenskap. Kom ihåg Paulus välsignelse i slutet av Andra Korinthierbrevet,

2 Korinthierbrevet 13:13 (SFB-15)

«Vår Herre Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den helige Andes gemenskap vare med er alla.

Där den helige Ande är, där är gemenskap.

Så, i den första punkten såg vi något av enhetens syfte, nämligen att göra Guds mångfaldiga vishet känd, som Paulus säger i Efesierbrevet 3:10. Och här i den andra punkten ser vi att enhetens natur innebär att det är en levande och verksam natur inom varje människa, det vill säga, det är den helige Andes enhet – då förstår vi att det är något som vi själva inte kan producera. Då kan vi också lägga märke till att Paulus inte heller uppmanar oss att skapa någon enhet, utan att göra allt vi kan för att *bevara* den.

Gör allt ni kan!

Innan vi går vidare till den tredje punkten måste vi stanna upp vid detta, att Paulus säger: ”gör allt ni kan för att bevara Andens enhet” – vad betyder det?

Vi har redan noterat att han säger att vi ska bevara och inte skapa enheten. Och när han säger ”gör allt ni kan” använder han ett ord som handlar om ett intensivt begär eller en otålig förväntan. Det kan också handla om nit – att göra något intensivt och ivrigt och så bra man någonsin kan. Det är alltså inte fråga om en avslappnad attityd, att vi kan syssla med det här om vi får tid över. Nej, jag tycker det verkar vara en utmärkt översättning att säga att vi ska göra *allt vi kan*. Det talar om en övergripande riktning i våra liv. Även om vi inte kanske fullt ut inser varför så förstår vi ändå att det här är något som är helt centralt i Guds frälsningsplan. Det är ingen perifer fråga. Det är något vi strävar efter. Det är något vi kämpar för. Det är något vi investerar alla våra resurser i. Någon som har kommenterat den här texten beskriver det som ”en helig nit som kräver full hängivenhet.”

Vänner, här har vi huvudpoängen i den här texten. Det är rubriken för första halvan i det fjärde kapitlet, och det ger oss, som sagt, en övergripande riktning med vårt kristna liv. Vår efterföljelse av Jesus Kristus får sin form i gemenskap med våra bröder och systrar i vår lokala församling. Det är här vårt lärjungaskap blir kött och blod. Inte när vi lyssnar på digitala predikningar eller debatterar vid skärmen med personer vi knappt vet vilka de är. Och när vi möts tillsammans är vårt ärende enhet. Vi kommer inte till en gudstjänst som konsumenter. Vi kommer för att lovprisa Gud tillsammans, för att höra Gud tala till oss genom sitt ord och för att uppmuntra varandra.

III. ENHETENS FÖRUTSÄTTNINGAR

Det leder oss till den tredje punkten, där vi tittar på den andra versen. För vad är det som behöver vara på plats för att vi ska kunna bevara den enhet som Anden ger? Hur ska vi göra när vi gör allt vi kan för att bevara Andens enhet? Jag kallar punkten för ”enhetens förutsättningar”.

Paulus säger,

Efesierbrevet 4:2 (SFB-15)

”Var alltid ödmjuka och milda, var tålmodiga och overseende med varandra i kärlek.

Ödmjukhet, mildhet, tålmod och overseende i kärlek. Det är receptet för att bevara Andens enhet.

Ödmjukhet

Vi börjar med ödmjukhet. Och här måste vi börja med att påminna oss att Paulus skriver till en kultur som föraktade ödmjukhet. Varken grekerna eller romarna hade ens ett ord för ödmjukhet. Det var ett koncept som var så främmande och motbjudande att de inte ens hade ett ord för att beskriva det. Så de kristna, troligtvis Paulus, skapade ett ord som egentligen handlar om att värdera sig själv nyktert. Grekerna och romarna hade ett så starkt hjälteideal att det var helt främmande för dem att betrakta sig själva som syndare som var ovärdiga Guds välbehag.

Det här är förstås en situation vi känner igen. Vi lever i en kultur som numera har en hel månad som vi kallar "pridemånad", en månad av stolthet och högmod, där vi firar en sorts heroisk frigörelse från alla normer som tidigare hindrat oss från att vara de vi är. Där vi för övrigt skapar en ny norm av likriktning som innebär att om någon inte vill delta i firandet betraktas den personen som omoralisk, ondskefull och samhällsomstörtande.

Men Bibeln fördömer högmod. Gud säger genom profeten Jeremia,

Jeremia 50:31-32 (SFB-15)
¹Se, jag är emot dig, du övermodige,
säger Herren Gud Sebaot,
för din dag har kommit,
den tid då jag ska straffa dig.
²Då ska den övermodige stappla och falla,
och ingen ska resa upp honom.

Eller profeten Malaki, i Gamla testamentets sista kapitel,

Malaki 4:1 (SFB-15)
¹Se, dagen kommer, den brinner som en ugn.
Då ska alla högmodiga och alla som gör det onda vara som halm.
Dagen som kommer ska bränna upp dem, säger Herren Sebaot,
den ska varken lämna rot eller kvist.

Ödmjukhet däremot, handlar alltså om att värdera sig själv nyktert. Det är en lämplig självmedvetenhet. Det är den dygd genom vilken man blir medveten om sin egen otillräcklighet. Det börjar med att man tittar på sig själv med ärliga ögon, utan att ursäktas eller skönmåla. När vi ser på oss själva utan ursäkter kan vi inte komma undan att så mycket av vår tankeverksamhet varje dag handlar om synd. Vi är syndare. Aposteln Johannes säger i Första Johannesbrevet 1:8,

¹ Johannesbrevet 1:8 (SFB-15)
¹Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen finns inte i oss.

Och Paulus säger i Andra Korinthierbrevet 10:12,

2 Korinthierbrevet 10:12 (SFB-15)
¹Inte så att vi vågar jämföra eller mäta oss med vissa av dem som rekommenderar sig själva. De mäter sig med sig själva och jämför sig med sig själva, men de förstår ingenting.

Vägen in i det kristna livet handlar om, som Jesus säger i Bergspredikan, att vara fattig i anden. "Saliga de som är fattiga i anden, för dem tillhör himmelriket" (Matt 5:3). Det är att erkänna sitt totala behov av en frälsare. Att erkänna att min egen rättfärdighet är ett bländverk och att allt gott jag har, har jag fått som gåva. Vänner, vi har inget att berömma oss av. Vi är stoft. Men vi har en fantastisk frälsare. En fantastisk frälsare som älskat oss medan vi var hans fiender och som gav sitt liv för oss så att vi ska få leva. Inte för att vi var duktiga utan bara för att han är god. Så att när vi tror på honom, när vi förtröstar på honom med hela vårt liv, får vi del av en främmande rättfärdighet, nämligen Kristi fullkomliga rättfärdighet.

När vi förstår att Gud har förklarat oss rättfärdiga genom nåd, på grund av Kristus och inte på grund av våra egna meriter – när det får sjunka in i oss ger det oss kraft att se på oss själva på ett helt nytt sätt. Vi har verkligen inget att berömma oss av, men har ändå fått så obeskrivligt mycket. Det föder ödmjukhet. Vi kan värdera oss själva nyktert i ljuset av vår synd. Och det ger ett nytt förhållningssätt till varandra. När vi ser varandras brister vet vi att

jag inte är bättre. Allt det goda jag har, har jag fått som gåva. Jag har inget att skryta med. Jag som inte förtjänade förlåtelse har fått förlåtelse. Vem är då jag att hålla tillbaka förlåtelse? Och när vi ser varandras förtjänster ser vi att det är ett tecken på Guds underbara godhet. I ödmjukheten finns ingen rivalitet eller konkurrens eller avundsjuka. I ödmjukheten finns bara glädje.

Mildhet

Vi måste gå vidare. Nästa ord Paulus talar om är *mildhet*. Mildhet är inte detsamma som svaghet. Nästan tvärtom, man skulle kunna argumentera för att mildhet förutsätter kraft. Det är ett ord som användes för att beskriva vilda djur som blivit tämjda, särskilt hästar. All djurets kraft finns fortfarande kvar, men den kanaliseras annorlunda. Den används inte längre till strid utan till tjänst. Mildhet är kraft som är kontrollerad, och biblisk mildhet är kraft som står i Guds tjänst.

Tidigare hade du kapacitet att riva ner och orsaka omfattande skada. Den kapaciteten har du fortfarande, men nu är tyglad genom den helige Andes verk. Nu står din kapacitet istället i Guds tjänst till att bygga upp andra.

Tålmod

Nästa ord är *tålmod*. På grekiska är det ett sammansatt ord, μακροθυμία, där vi kanske känner igen den första delen – *makro*. Makro är något geografiskt stort eller något långt i tid. Den andra delen i ordet handlar om heta känslor, om lidelse eller vrede. Jag tycker att det är intressant att det finns en tidsaspekt inbyggd i ordet. Och tittar man på ordet skulle man kunna tro att det innebär att man är långsint, att man håller kvar lidelsen eller vreden under lång tid, men vi förstår förstås att det i själva verket är tvärtom. Att det tar lång tid eller att man är långsam till de heta känslorna.

Jag tycker att det tydligaste och vackraste exemplet på tålmod är när Hebreerbrevets författare talar om Mose i Hebr 11:25,

Hebreerbrevet 11:25-27 (SFB-15)

²⁵Han valde att hellre bli förtryckt tillsammans med Guds folk än att ha en kortvarig njutning av synden. ²⁶Han räknade Kristi vanära som en större rikedom än Egyptens alla skatter, för han hade blicken riktad mot lönen. ²⁷Genom tron lämnade han Egypten utan att frukta kungens vrede. Han höll ut därför att han liksom såg den Osynlige.

Den tålmodige har förmågan att se bortom de omständigheter som pågår här och nu. Mose förstod att njutningen av synden skulle vara kortvarig. Hellre valde han att bli förtryckt tillsammans med Guds folk. Varför? För att han förstod att Kristi vanära är en större rikedom än alla andra skatter. Han fruktade inte kungens vrede och kunde hålla ut eftersom han liksom såg den Osynlige. Han hade en blick som sträckte sig över och bortom de omständigheter som rådde. Han kunde se bortom lidandet och förföljelsen och kungens vrede. Han kunde se lönen. Han visste att allt skulle bli annorlunda eftersom han kunde med trons ögon se Kristus.

Här har vi tålmod. Det ser bortom det vi har precis framför oss här och nu. Tålmodet är förankrat i det längre tidsperspektivet och då blir plötsligt alla små kamper inte lika viktiga. Det utgår från vetskapen att Gud är allsmäktig och håller allt i sin hand. Han för historien fram helt och hållet enligt sin plan och det han lovat kommer att ske. Den tålmodige vet vart han är på väg och behöver därför inte frukta någonting.

Överseende i kärlek

Det sista Paulus säger i den andra versen är ”överseende med varandra i kärlek.” Aposteln Petrus uppmanar de kristna,

1 Petrusbrevet 4:8 (SFB-15)

«Framför allt ska ni visa uthållig kärlek till varandra, för kärleken överskyler många synder.

Det är en kärlek som älskar trots att kärlekens objekt är bristfälligt. Den fortsätter att älska trots att den andra sviker och sårar. Det är en kärlek som avstår från att betala tillbaka med samma mynt. Den kräver inte sin rätt. Den är mest angelägen om den andres välgång.

AVSLUTNING

Ja, älskade vänner – det är en lång lista. Å ena sidan är den fantastiskt vacker. Tänk att få vara del i en gemenskap som kännetecknas av ödmjukhet, mildhet, tålamod och överseende kärlek. Tänk om man själv kunde kännetecknas av de här sakerna.

Därför måste vi se att detta först och främst är ett porträtt av Kristus. Ingen förkroppsligar dessa dygder som han. Han utgav sig själv och tog en tjänares gestalt. I sin mänskliga natur uthärdade han allt lidande – han kunde ha kallat på myriader av änglar som kämpat vid hans sida. Han kunde ha satt stopp för allting med ett enda ord. Men han är ödmjuk och mild. Han är den Allsmäktige, men använde sin makt att bära Guds vrede i vårt ställe så att vi skulle kunna få liv. Det är när vi ser honom i klarhet som vi kan se på oss själva i klarhet. Vi får se vår egen andliga fattigdom och vi får kasta oss på honom med allt vi är. Vi får se att all vår rättfärdighet är hans rättfärdighet. Han är vårt allt. Och han ger oss allt. Han för oss in i ett liv som fyllt av mening och glädje och han ger oss ett hopp som för oss in i en evighet av glädje.

Ju mer vi ser av Kristus, desto mer av ödmjukhet och mildhet och tålamod och kärlek kommer att formas i våra liv. Vänner, det här är inte en soloövning. I vår strävan att bevara Andens enhet måste vi hjälpa varandra att fästa blicken på Kristus. Så låt oss ta för vana att tala mycket om honom och låt oss se oss själva i ljuset av honom. Då kommer vi dag efter dag att se mer och mer av all den dygd som Paulus målar upp för oss och vi kommer att åtnjuta en underbar enhet i vår församling, som i sin tur vittnar om vem Gud är.